

saa staar der bag hende en lille Skare Mænd og Kvinder, som hjælper hende at bære Sagen oppe, fordi de har Kærlighed til den samme Sag. Anderledes vil det blive, naar man har Staten eller Kommunen i Ryggen; thi saa maa man danse efter dens Flejter, og det er ikke sagt, at de Toner altid er de bedste. Men se nu er jo Spørgsmaalet: hvad skal der gøres? *thi noget maa der gøres*: den private Godgørenhed magter det ikke af Mangel paa Kærlighed, og Stat og Kommune ikke af Mangel paa det rette Syn for Sagen. Saa vil jeg for det første anbefale 1) at det at optage Børn paa Børnehjemmene bliver indskrænket saa meget som muligt. Det hænder ofte, at naar en Mand er død, saa kommer hans Enke i største Fortvivlelse og søger Plads til sine Børn, fordi hun ser alt saa mørkt lige efter Dødsfaldet, men naar en Tid er gaaet, og der er kommet Ro i Sindet, saa savner hun sine smaa der hjemme, thi der er blevet dobbelt tomt; og naar hun saa gaar ud paa Børnehjemmet for at se til sit Barn, saa er hun ofte gaaet hjem med et dybt Saar i sin Sjæl, ofte fordi hun læser i Barnets Øje, eller hun hører det hviske i Øret: Lad mig komme hjem til dig, Moder! Det er nu ikke det værste, thi saa gaar hun dog hjem med den Vished, at hun har sit Barns Kærlighed; men det kan ogsaa ske, at Barnet er kommet til at elske sin Plejemoder, og da kan det være forfærdeligt, naar Barnet staar fremmed over for sin Moder og klynger sig til Plejemoderen, da gaar det som et knugende Suk gennem Moderen: Jeg har mistet mit Barn. Derfor gælder det om, saa ofte det er muligt, at hjælpe Moderen til hendes Ret, som er at beholde det bedste, hun ejer, sit Barn, og med det samme sker ogsaa Barnet sin Ret. For det andet 2) at Børnehjemmene tage en eller anden Virksomhed op, som f. Ex. Gartneri eller Landvæsen. Jeg, som selv er Plejemoder paa et Børnehjem, har for mit Vedkommende tit ønsket, at faa en lille Landejendom, som kunde give Udbytte af sig — i det mindste for en Del — til det daglige Brød; et Børnehjem paa en Snes Drengs sidder inde med en ikke saa lille Arbejdskraft, som det vilde være heldigt at faa benyttet, thi Alderen mellem 10 og 16 Aar er rigtig en Tid, hvor Lysten til at tage fat er stor, særlig hos Drengene; og den Lyst kan bedst blive tilfredsstillet ved Arbejde, som hører til Landbrug. Og naar det saa gælder særlig at have for Øje, hvad der kan fritage Børnene fra at indtage en Særstilling, saa ved jeg ingen bedre Midler end dem, jeg har nævnet; thi saa ombyttes det at gaa med Kurven for at hente Gaver med at øve Børnene i efter enhvers Evne at tage sine Op-gaver op i det daglige Liv, som kan blive dem til Velsignelse og Gavn, naar de blive ældre. Det er nu ikke min Mening, at Landbrug ene skulde være den Maade, hvorved et saadant Hjem skulde kunne holdes oppe; der kan være saa mange Erhvervsgrene, der kunde være passende, alt efter forskellige Menneskers Lyst og Evne.

Børnehjemmet »Kana« i Oktober 1888.

Vilhelmine Møller.

Fru Rovsing, f. Schack.

Er død den 25de September 1888.

»En Kvinde, som elskede Kvinden«, — saaledes kan man kortest betegne, hvad hun var. »Hvor jeg elsker Kvinden!« det var hendes egne Ord.

Og denne Kærlighed gav sig altid Udtryk i Daad. Det var, som om hun uafsladelig søgte Veje og Midler til paa bedste Maade at gavne Kvindens Sag, baade Kvinden i Almindelighed og den enkelte Kvinde.

Kunstnerinden, Frk. *Johanne Krebs*, har malet hendes Billede paa den nordiske Udstilling. »Hun vilde bruge mig som Model«, sagde Fru Rovsing meget beskedent derom. Saaledes er hendes ydre Træk bevarede. Det var dog ikke den ydre Skønhed, som udmærkede hende; men Hjærtensgodheden og den klare, sunde Forstand lyser ud af de blaa Øjne, der ligesom søger for at finde nogen, hun kan bringe Hjælp, Støtte, Oplysning til videre Gavn for Kvinden og Kvindens Sag.

Hun naaede næppe en Alder af 74 Aar. Den 11te November 1814 var hun født som næst yngste Datter af en sælandsk Præst, Provsten, Dr. N. C. Schack i Sengeløse. Hendes yngste Søster er siden 1842 gift med fhv. Konsejlspræsident, Landstingsmand *Andrae*. En yngre Broder, *Hans Egede Schack* (f. 1820, d. 1859), var en frisindet Rigsdagsmand og aandrigh Forfatter, som næppe har været uden Indflydelse paa Søsterens Anskuelser — eller snarere: Broderen og Søsteren har vel gensidig paavirket hinanden. Schack, Forfatter af »Fantasterne«, deltog under Mærket »—a—« i Klara-Rafael-Fejden (»Fædrelandet d. 8.—9. Januar 1851).

Den 11. Februar 1845 blev *Marie Nikoline Theodora Schack* — hendes fulde Navn — gift med den dygtige Skolemand, Professor *Kr. Rovsing*. Vel delte han ikke hendes Meninger om Kvindesagen, men han vides dog ikke at have lagt noget Tryk paa hende, saa at hun ikke kunde følge sit Hjertes Trang til at virke for denne Sag.

»Dansk Kvindesamfund« tog sit største Opsving, da hun var bleven dets Formand. Med rette hædredes hun derfor af sine ligesindede kvindelige Meningsfæller ved et Festmaaltid, da hun 1884 fyldte 70 Aar. Med usvækket Interesse fulgte hun Kvindesagen indtil det sidste, uagtet hun havde ophørt at være »Dansk Kvindesamfund«s Formand. Hun deltog i det af »Kvindelig Fremskridtsforening« foranstaltede nordiske Kvindesagsmøde i København, skønt hun maatte rejse ind fra Landet dertil. Ja, hun overværede endogsaa Festmaaltidet den 16. Juli sent om Aftenen.